

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: J. K., nar. xx. x. xxxx,
zastoupený: Mgr. Daliborem Lípou, advokátem,
se sídlem Jugoslávská 856/2, 360 01 Karlov Vary,

proti
žalované: Vězeňská služba ČR, Věznice Ostrov,
se sídlem Vykmanov 22, 363 01 Ostrov,

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba, aby bylo rozhodnutí ředitele žalované ze dne 27. 7. 2020, kterým byl žalobce vyřazen z výstupního oddílu věznice Ostrov, určeno jako nezákonný zásah, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Daliboru Lípovi, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši 17 876 Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do 30 dnů od právní moci tohoto

rozsudku.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se původně žalobou doručenou krajskému soudu dne 30. 9. 2020 domáhal zrušení rozhodnutí žalované o jeho vyřazení z výstupního oddílu ve Věznici Ostrov ze dne 28. 7. 2020. Následně soudem žalobci ustanovený zástupce, advokát Mgr. Dalibor Lída, doplnil žalobu tak, že ta ve skutečnosti směřuje proti nezákonnému zásahu správního orgánu, který je spatřován v postupu Vězeňské služby České republiky, jímž byl žalobce nezákonně přemístěn z výstupního oddílu L5 Věznice Ostrov na běžný oddíl A2. Žalobce prostřednictvím právního zástupce navrhl, aby soud rozhodl tak, že se žalovaná uvedeným jednáním dopustila nezákonného zásahu, a aby bylo žalobci přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobní body

2. Žalobce nejprve uvedl, že byl dne 8. 10. 2019 coby nadstandardně vzorný vězeň umístěn do výstupního oddílu Věznice Ostrov. Dne 23. 7. 2020 absolvoval kompenzaci za nemožnost standardních návštěv v podobě videohovoru se synem prostřednictvím aplikace Skype a následně byl nucen se na základě pokynu službu konajícího dozorce bez udání důvodu sbalit a se všemi svými věcmi se odstěhovat do vzdálené části Věznice Ostrov na jiný oddíl. Až dne 29. 7. 2020 byl seznámen s rozhodnutím o vyřazení z výstupního oddílu věznice ze dne 28. 7. 2020. Důvody, na kterých se rozhodnutí zakládá, jsou dle žalobce nehoráznou lží vychovatelky L. V., která tak učinila týden před tím, než měl Okresní soud v Karlových Varech začít projednávat jeho žádost o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Při veřejném zasedání konaném dne 31. 7. 2020 se pak státní zástupce v jeho neprospěch dovolával jak údajného neplnění stanoveného programu zacházení, tak vyřazení z výstupního oddílu věznice, jakož i důvodů, které jsou v předmětném rozhodnutí specifikovány. Předmětné rozhodnutí jej tak neustále poškozují. Žalobci navíc nebyla dána ani žádná možnost se k jeho obsahu vyjádřit či jej popřít, čímž byl porušen princip kontradiktornosti řízení i zásada legitimního očekávání. Dne 26. 8. 2020 byl žalobce seznámen pracovníky Věznice Ostrov s tím, že na žádném jeho jednání, konání či chování nebylo shledáno nic závažného.
3. V žalobě doplněné následně soudem ustanoveným zástupcem, advokátem Mgr. Daliborem Lípou, spatřuje žalobce ve svém vyřazení z výstupního oddílu věznice nezákonný zásah. Uvádí, že k tomuto postupu nebyl ze strany žalované jediný zákonný či vůbec reálně existující důvod, a proto se jednalo o svévoli. Konstatoval, že ve Věznici Ostrov vykonával řádně trest odnětí svobody; s ohledem na délku, fázi a účel svého trestu a rovněž na své bezchybné chování byl umístěn na výstupní oddíl. Z něj byl ovšem následně přesunut na běžný oddíl do jiného bloku věznice, a to zcela bez vysvětlení. Žalobce si není vědom žádného svého jednání či pochybení či jiného zákonného důvodu, který by jeho přesun z výstupního oddílu věznice odůvodňoval. Přesunut byl bez jakéhokoli varování, pokoutným způsobem, aniž by mu předcházelo nějaké varování či napomenutí. Právě naopak, po celou dobu výkonu trestu byl žalobce nadprůměrně kázeňský hodnocen, jeho jednání a chování ve věznici vždy bylo příkladné, účel trestu zcela plnil a připravoval se na projednání své žádosti o podmíněné propuštění. Zaměstnanci věznice s ním o důvodech

jeho přesunu nebyli ochotni hovořit, na žalobce to dělalo dojem, že sami tento důvod neznají. Následně mu bylo sděleno, že byl přemístěn z organizačních důvodů, ještě později mu bylo řečeno, že byl z oddílu L5 vyřazen odbornou komisí. Poté se dozvěděl, že se měl dopustit opakovaných nepovolených kontaktů se zaměstnanci věznice, což ovšem kategoricky popírá. Na samotné přemístění nedostal žalobce žádnou možnost reagovat, vyjádřit se k němu či mu zabránit. Zároveň nebyl ani kázeňsky potrestán, když mu bylo řečeno, že k tomu ani není důvod.

4. Žalobce poukázal na to, že neporušoval pravidla výkonu trestu, právě naopak byl vzorným vězněm, program zacházení plnil bezezbytku a důsledně dodržoval vnitřní řád věznice, aktivně se účastnil při činnostech v rámci věznice. Přemístěním z výstupního oddílu byla žalobci způsobena značná újma, neboť byla porušena pravidla pro výkon trestu odnětí svobody, stejně jako zásada legální licence. Správní spis neobsahuje žádné dokumenty, které by jeho přesun odůvodňovaly. Již ve Věznici Rapotice žalobce zcela bez problémů existoval a fungoval, nebyl mu udělen žádný kázeňský trest, s ohledem na minimální závažnost jeho tvrzeného pochybení přitom stačilo pouhé projednání kázeňského přestoupení prostřednictvím pohovoru.
5. Žalovaná porušila svým jednáním právní úpravu výkonu trestu odnětí svobody, respektive § 74 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (dále též: „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“), který obsahuje úpravu výstupního oddílu věznice. Proto její postup shledává žalobce nezákonným. Z toho důvodu navrhuje, aby soud vyslovil, že jeho přemístění z výstupního oddílu Věznice Ostrov bylo nezákonným zásahem.

Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla, aby podaná žaloba byla zamítnuta, neboť její postup byl souladný s relevantní právní úpravou. Upozornila, že ve věci nebyl veden žádný správní spis a věc byla vyřízena jen rozhodnutím ředitele věznice na základě doporučení odborné komise.
7. Žalovaná předeslala, že kapacita výstupního oddílu Věznice Ostrov činí 15 odsouzených. Z toho je dle ní zřejmé, že věznice nemá povinnost každého, kdo splňuje kritéria, na výstupní oddíl umístit. Naopak, s ohledem na jeho omezenou kapacitu je předpoklad, že na výstupní oddíl zařazení odsouzení si toho budou vážit a také se podle toho budou chovat a plnit své povinnosti. V případě, že se odsouzený dle stanovených požadavků nechová, je z výstupního oddílu stanoveným postupem vyřazen.
8. Žalovaná odkázala na právní úpravu problematiky výstupního oddělení, která je v první řadě upravena v § 74 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, dle které lze ve věznicích zřídit výstupní oddíl, kam se před očekávaným skončením výkonu trestu zařazují odsouzení, kterým byl uložen trest na dobu delší než 3 roky a dosouzení, kterým je třeba pomáhat při vytváření příznivých podmínek pro soběstačný život v souladu se zákonem, dále v § 12 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody a následně rovněž v Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 68/2013, o činnosti výstupních oddílů, konkrétně § 7 upravující vyřazení odsouzeného z výstupního oddílu.
9. Dále žalovaná poukázala na právní úpravu výkonu trestu odnětí svobody a poukázala zvláště na § 28 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, v jehož prvním odstavci je odsouzeným uloženo plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby, dodržovat

zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, a i jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice. V jeho třetím odstavci je pak odsouzeným mj. zakázáno navazovat styky s jinými osobami v rozporu s tímto zákonem nebo s pokynem vydaným na základě tohoto zákona. Z předmětného rozhodnutí jsou důvody pro vyřazení žalobce z výstupního oddílu patrné. Odůvodnění je potvrzováno výpisem z počítačového programu Vězeňský informační systém, z něhož vyplývá nevhodné chování žalobce, a úředním záznamem vychovatelky L. V. ze dne 23. 7. 2020, č. j. VS-2320-130/ČJ-2020-800730, jejichž přílohou jsou i nevhodné písemné vzkazy žalobce adresované právě jí. V případě žalobce se přitom nejednalo o první takové projevy. Podobné snahy o navázání nevhodného styku s pracovníci žalobkyně projevily žalobce i v předchozím výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Kuřim a obdobné projevy měl i Věznici Rapotice; kvůli nim byl ostatně přemístěn do Věznice Ostrov, což dokládá rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2020, č. j. 11 A 197/2018-90, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2020, č. j. 4 As 193/2020-26. Že i jednání vůči L. V., které je žalobci vytýkáno, je v rozporu se smyslem a účelem výkonu trestu, plyne ostatně analogicky i z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

10. Žalovaná se vymezila i vůči žalobní argumentaci; není podle ní pravdou, že by dne 26. 8. 2020 byl žalobce seznámen pracovníky oddělení prevence a stížností s tím, že na jeho jednání, konání či chování neshledávají nic závadného. Toto oddělení se žalobcem dne 26. 8. 2020 provedlo pohovor, o němž byl zpracován zápis č. j. VS-159127-2/ČJ-2020-800710-POH a při kterém se žalobce přiznal k autorství písemných vzkazů s tím, že ty ale nebyly adresovány pracovníci věznice, ale jiné, blíže neupřesněné osobě. O výsledku pohovoru byl informován vedoucí oddělení výkonu vazby a trestu s tím, že do budoucna se doporučuje sepsání hlášení o kázeňském přestupku.
11. Z těchto skutečností je dle žalované zřejmé, že žalobce přestal svým chováním vyhovovat kritériím pro pobyt ve výstupním oddělení, a proto byl v souladu s provozním řádem výstupního oddělení vyřazen, resp. přeřazen na běžný oddíl odsouzených.

Jednání před soudem

12. Zástupce žalobce při jednání setrval na žalobní argumentaci. Pověřený zaměstnanec žalovaného správního orgánu v první řadě odkázal na svá písemná vyjádření k žalobě a dále poukázal na skutečnost, že se žalobcem byly obdobné problémy již ve Věznici Rapotice, které vedly k tomu, že žalobce byl přemístěn do Věznice Ostrov. Zástupce žalované shrnul, že po zařazení do výstupního oddílu napsal žalobce pracovníci věznice dva vzkazy, ve kterých se nevhodným způsobem snažil s pracovníci navázat nedovolený kontakt. Věznice sice toto jednání neprojednávala jako kázeňský přestupek, avšak takový postup nelze pokládat za vadný. Jelikož žalobce svými písemnými vzkazy dával najevo, že chce s pracovníci mít jiný nedovolený vztah, byl vyřazen z výstupního oddílu.
13. Při jednání soud k důkazu navrženým žalovanou přečetl čl. 4 odst. 1 a odst. 2 písm. a), čl. 5 odst. 1 a 2 písm. a) a b), a čl. 7 poslední větu Provozního řádu výstupního oddělení Věznice Ostrov (citace zmiňovaných ustanovení je uvedena v odstavcích 24 – 26 tohoto rozsudku). Dále byl k důkazu proveden Návrh na vyřazení z výstupního oddílu – rozhodnutí ředitele věznice o vyřazení ze dne 27. 7. 2020 a zápis o pohovoru ze dne 26. 8. 2020 sepsaný komisařem por. Mgr. M. S. za přítomnosti por. Ing. P. P. a podepsaný žalobcem. Dále byl k důkazu proveden rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2020, č. j. 11 A 197/2018-90, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2020, č. j. 4 As 193/2020-26, kterými byla projednána žalobcova zásahová žaloba proti jeho přemístění

z Věznice Rapotice do Věznice Ostrov, k němuž došlo z důvodu nevhodného chování žalobce vůči vychovateli, konkrétně těmito rozsudky bylo potvrzeno, že obdobné jednání žalobce je závadné a v rozporu s předpisy upravujícími výkon trestu odnětí svobody. Jako důkaz soud dále provedl soupis - záznamy negativních poznatků o chování žalobce v průběhu výkonu trestu odnětí svobody ve Vězeňském informačním systému ze dne 26. 11. 2020 sepsaný vrchním komisařem mjr. Mgr. J. Š., vedoucím oddělení výkonu vazby a trestu a úřední záznam žalované ze dne 23. 7. 2020 sepsaný vychovatelkou L. V. a rovněž i samotné písemné vzkazy č. 1 a 2 napsané žalobcem a adresované „paní L.“.

14. Žalobce se jednání zúčastnil prostřednictvím videokonference zajištění z Věznice Horní Slavkov. Z důvodu pobytu žalobce ve výkonu trestu a nemožnosti svá tvrzení prokázat jiným způsobem, navrhl žalobce provedení účastnického výsledku své osoby. Soud tomuto návrhu vyhověl a dal žalobci prostor, aby se k věci vyjádřil. Žalobce uvedl, že byl z výstupního oddílu vyřazen v rozporu se zákonem, aniž by mu před tím ze strany žalované bylo cokoli vytknuto. Jednáním žalované se cítí být dotčen na svých právech, a to nejen samotným vyřazením z předmětného oddílu, ale zejména také tím, že mu z důvodu vytýkaného jednání vůči vychovateli, se kterým nesouhlasí, byla opakovaně Okresním soudem v Sokolově zamítnuta žádost o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Proces vyřazení nebyl proveden v souladu se zákonem a ze strany žalované se v něm projevil osobní antipatie vychovatelky L. V. vůči jeho osobě. V dané věci byla porušena zásada legitimního očekávání, neboť žalobce očekával, že bude stále zařazen ve výstupním oddílu. Rovněž zápisy žalované, které byly provedeny k důkazu, jsou jednostranné a zachycují děj pouze tak, jak jej vnímá žalovaná. V další části své výpovědi se žalobce vyjadřoval ke svému působení ve Věznici Ostrov, k řádnému plnění svých povinností, plnění zadaných úkolů a k přístupu paní L. V., týkající se udělování pochval a odměn žalobci, příp. jiným vězňům. K samotné problematice předmětných vzkazů žalobce uvedl, že se ve svých volných chvílích věnuje literární tvorbě, poezii, přičemž se zaměřuje na oslavu ženství. Při výročí Věznice Ostrov se zúčastnil soutěže v poezii a umístil se na čtvrtém místě. Při té příležitosti začal psát sbírku „*Sborník básní, dopisů a pamfletů aneb Lucii cestou z Ostrova*“, kterou má v úmyslu vydat po propuštění z výkonu trestu. Uvedené jméno Lucie však nepatří vychovateli V., nýbrž celorepublikově známé moderátorce Českého rozhlasu L. V.. Paní L. V. pouze požádal, aby si básně přečetla a sdělila mu na ní svůj názor a zpětnou vazbu. V návaznosti na uvedené byl žalobce dle svého vyjádření nucen sbalit si věci a přesunout se na oddělení L2 s tím, že žalobci mělo být sděleno, že jej na oddělení L5 paní V. nechce. K povaze paní V. žalobce uvedl, že nenávidí nesubmisivní osoby s tím, že i její kolegové z ní mají strach. Dle žalobce jsou žalovanou předložené důkazy dezinterpretovány a předmětný vzkaz byl jen záminkou, aby mohl být přeřazen do jiného oddílu.
15. Dále žalobce zodpověděl dotazy svého zástupce a žalované strany. K dotazům svého zástupce žalobce uvedl, že hlavní vychovatelkou na výstupním oddělení byla paní V., přičemž kontakt s hlavní vychovatelkou není důležitý pro řádný výkon trestu. Dále žalobce uvedl, že v případě nepřítomnosti paní V. místo ní na oddělení působili v zastoupení její kolegové, kteří byli s chováním žalobce spokojeni, ačkoli se k nim nechoval jinak než k paní V.. K dotazu žalované pak uvedl, že vzkaz byl moderátorce L. V. myšlen z básnického pohledu imaginárně, kdežto paní V. byla reálná předloha, a proto se v písemnostech objevuje i dění z reálného vězeňského života.
16. Závěrem zástupce žalobce navrhl, aby soud rozhodl, že se žalovaná napadeným jednáním dopustila nezákonného zásahu a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení, a

žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
18. Žaloba není důvodná.
19. Z předložených podkladů soud zjistil následující skutečnosti. Žalobce byl rozhodnutím ředitele Věznice Ostrov ze dne 29. 7. 2020 vyřazen z výstupního oddílu této věznice. Návrh na jeho vyřazení podala dne 23. 7. 2020 vychovatelka L. V. s tím, že žalobce svým chováním porušil stanovený program speciálního zacházení a narušil normy výstupního oddílu. Opakovaně nevhodným způsobem vyjádřil svůj nestandardní vztah k její osobě. Jeho jednání se neslučuje s běžnými zásadami chování odsouzeného k zaměstnanci Vězeňské služby. Tímto neplní stanovený program speciálního zacházení. K tomuto návrhu se kladně vyjádřila odborná komise pro vyřazení žalobce z výstupního oddílu, jejímiž členy byli speciální pedagog, sociální pracovníce, psycholog a samotná vychovatelka L. V.. Návrh na žalobcovo vyřazení z výstupního oddílu věznice byl dne 27. 7. 2020 schválen ředitelem věznice a dne 29. 7. 2020 byl s tímto rozhodnutím seznámen žalobce. Ten ke stejnopisu rozhodnutí připojil své stanovisko ve znění: „S důvody vyřazení shora uvedenými nesouhlasím. Speciální program zacházení plním.“
20. Soud při rozhodování věci vycházel z následující právní úpravy. Dle § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody: *„Odsouzený je ve výkonu trestu povinen dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby, pracovat, pokud je mu přidělena práce a není uznán dočasně práce neschopným nebo není po dobu výkonu trestu uznán zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce, plnit úkoly vyplývající z programu zacházení, setrně zacházet se svěřenými věcmi, nepoškozovat cizí majetek, dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, a i jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice. Dále je povinen dodržovat opatření a pokyny podle zvláštních právních předpisů k zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a požární ochrany.“*
21. Podle odst. 3 písm. a) téhož ustanovení pak: *„Odsouzeným je zakázáno navazovat styky s jinými osobami v rozporu s tímto zákonem nebo s pokynem vydaným na základě tohoto zákona.“*
22. Dle § 41 téhož zákona: *„V rámci programu zacházení se pro odsouzené nezařazené do výstupního oddílu vytvářejí nejméně 3 měsíce před propuštěním podmínky pro soběstačný život v souladu se zákonem a za tím účelem se aktualizuje program zacházení.“*
23. Podle § 74 odst. 1 téhož zákona: *„Ve věznicích lze zřídit výstupní oddíl, do něhož se přiměřenou dobu před očekávaným skončením výkonu trestu zpravidla zařazují odsouzení, kterým byl uložen trest na dobu delší než 3 roky, a odsouzení, jimž je třeba pomáhat při vytváření příznivých podmínek pro soběstačný život v souladu se zákonem.“*
24. Dle odst. 2 tohoto ustanovení: *„Programy zacházení jsou po zařazení odsouzených do výstupního oddílu aktualizovány a zaměřeny na jejich přípravu na soběstačný život v souladu se zákonem.“*
25. Podle § 12 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody: *„Do výstupního oddílu zařazuje odsouzené zpravidla šest měsíců před očekávaným skončením výkonu trestu ředitel věznice na návrh odborných zaměstnanců (§ 8 odst. 1).“*

26. Podle § 7 nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 68/2013, o činnosti výstupních oddílů:

„(1) O eventuálním vyřazení odsouzeného z výstupního oddílu rozhoduje ředitel věznice na návrh odborné komise po pečlivém zvážení všech okolností.

(2) Důvodem k vyřazení může být:

- a) závažné nebo opakované úmyslné porušení zákona o výkonu trestu, vyhlášky nebo vnitřního řádu, týkající se zejména pobytu ve výstupním oddílu,
- b) odmítání účasti v povinných aktivitách programu výstupního zacházení nebo jeho celkové neplnění za nejméně jedno vyhodnocovací období,
- c) pominutí důvodu, pro který byl odsouzený do oddělení zařazen (např. přearažení do jiného typu věznice, pravomocné uložení dalšího trestu odnětí svobody, podmíněné propuštění),
- d) jiný závažný důvod posouzený odbornou komisí (např. nemoc).

(3) Ke zpracování návrhu využívá věznice formulář „Návrh na vyřazení odsouzeného do výstupního oddílu“ (příloha č. 2), který se po realizaci návrhu založí do osobního spisu odsouzeného.

(4) V případě vyřazení je odsouzený zařazen do prostupné skupiny vnitřní diferenciaci v závislosti na důvodech vyřazení podle doporučení odborné komise schváleného ředitelem věznice.“

27. Podle čl. 4 odst. 1 Provozního řádu výstupního oddílu Věznice Ostrov (dále též „Provozní řád“) je „Odsouzený z VO vyřazen rozhodnutím ŘV na základě doporučení odborné komise po pečlivém zvážení všech okolností.“ Podle odstavce 2 písm. a) citovaného ustanovení platí: „Odsouzený je z VO vyřazen rozhodnutím ŘV na základě doporučení odborné komise, a to z důvodu, že závažně nebo opakovaně úmyslně porušuje ustanovení zákona o výkonu trestu, vyhlášky nebo vnitřního řádu, týkající se zejména pobytu ve výstupním oddílu.“

28. Podle čl. 5 odst. 1 Provozního řádu upravujícího organizační zásady činnosti VO platí: „Základními prvky organizace činnosti VO jsou etopedická, režimová, skupinová (komunitní) a edukační opatření s povinností odsouzeného absolvovat stanovení hodiny povinných - řízených aktivit programu výstupního zacházení prostřednictvím: a) vysoké úrovně kázně a pořádku u odsouzeného, b) nekonfliktního, společenského chování u odsouzeného, c) otevřené komunikace ve skupinovém – komunitním systému, d) aktivní účast odsouzeného na přípravě a realizaci metod zacházení, e) pravidelného hodnocení chování a aktivity odsouzeného, g) využívání kázeňské pravomoci příslušných pracovníků VO.“ Podle odstavce 2 písm. b) citovaného článku: „Režimová opatření spočívají zejména v pravidelném hodnocení projevů chování odsouzeného ve vztahu k požadavkům společenského chování.“

29. Podle čl. 7 poslední věty Provozního řádu platí: „Nesplnění programu Projektu VO pro porušení pravidel z hlediska jejich respektování, pořádku a kázně je zároveň neplněním stanoveného programu zacházení a tím nesplnění účelu výkonu trestu odnětí svobody.“

a) Přearažení do výstupního oddílu jako nezákonný zásah

30. Soud se nejprve zabýval povahou umístění odsouzeného do výstupního oddílu věznice. Jak je patrné ze shora citované právní úpravy, představuje umístění do výstupního oddílu věznice fakultativní opatření v rámci přípravy odsouzeného na samostatný život, tedy v souvislosti s blížícím se koncem výkonu trestu odnětí svobody. Umístění do výstupního

oddílu věznice není obligatorní součástí závěru výkonu trestu, neboť z uvedené právní úpravy vyplývá, že ani samotné výstupní oddíly nejsou povinnou součástí věznic. Jinými slovy řečeno, pakliže příslušná věznice výstupním oddílem nedisponuje, v zásadě nelze se zařazení do něj domáhat. Fakultativnost zařazení na výstupní oddíl plyne i z textace § 74 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, který hovoří o tom, že se na něj *zpravidla* zařazují odsouzení, kteří splňují dále specifikované podmínky. Z citované právní úpravy lze tedy dovodit, že odsouzenému nesvědčí subjektivní veřejné právo na zařazení do výstupního oddílu, a to ani za situace, kdy zákonem uvedené podmínky obsažené v § 74 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody splňuje. Ostatně, k povaze zařazení odsouzeného do výstupního oddílu se již ve svém rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 As 25/2012-33, vyjádřil i Nejvyšší správní soud. Uvedl tehdy: *„V první řadě je tedy cílem umístění odsouzeného na výstupní oddělení plynulý přechod z výkonu trestu do občanského života, zmírnění vlivu a dopadu dlouhodobého pobytu ve vězení (prizonizace), posílení adaptability, příprava reintegrace do společnosti, seznámení se změnou sociálních realit, trhem práce a sociálními službami, vytvoření či posílení pozitivních životních perspektiv, výcviku k sebeobslužným dovednostem a zvýšení sociální kompetence. V druhé řadě pak představuje rozhodnutí o umístění či neumístění odsouzeného do výstupního oddělení jistý formalizovaný úkon, kdy rozhodnutí ředitele věznice předchází nejen stanoviska členů odborné komise sestávající se z psychologa, speciálního pedagoga, sociálního pracovníka a vedoucího oddělení výkonu trestu, ale také stanovisko a důvody dalších pracovníků (např. vychovatele) k zařazení, resp. nezařazení odsouzeného na předmětné oddělení.“* V citovaném rozsudku, jímž bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 8. 2011, č. j. 22 A 111/2010 – 12, kterým byla odmítnuta žaloba odsouzené směřující proti rozhodnutí, jímž byl zamítnut návrh na umístění žalobkyně do výstupního oddělení Věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Opava, však Nejvyšší správní soud současně uložil Krajskému soudu v Ostravě, aby si v dalším průběhu řízení ujasnil otázku přípustnosti žaloby a dalších podmínek řízení, a to mj. i s ohledem na povahu úkonu, který žalobkyně napadala. Konkrétně bylo nutno zjistit, zda je namíste tento úkon považovat za rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 65 odst. 1 s. ř. s., nebo zda se mohlo či nemohlo jednat o jiný, ve správním soudnictví žalovatelný zásah do jejích veřejných subjektivních práv. Výsledek této úvahy, ke které byl Krajský soud v Ostravě zavázán, však z veřejně dostupných zdrojů k dispozici není, a Krajský soud v Plzni ji tedy provedl sám.

31. Předně je třeba uvést, že právní povaha umístění odsouzeného do výstupního oddílu věznice souvisí s poněkud širším problémem, kterým je vůbec právní povaha působení Vězeňské služby na odsouzené (v širokém slova smyslu). Tu akcentovalo usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2006, č. j. 57 Ca 166/2006 – 14, publikované pod č. 1144/2007 Sb. NSS, v němž se mj. uvádí: *„Působení na odsouzené prostřednictvím programů zacházení realizovaných konkrétními pokyny a příkazy a tomu odpovídajícími povinnostmi odsouzených není rozhodováním o právech či povinnostech odsouzených v oblasti veřejné správy, nýbrž projevem ‚řízení‘ odsouzených individuálními pokyny a rozkazy Vězeňské služby v rámci právního vztahu nuceně založeného vykonatelným rozsudkem soudu o uložení trestu odnětí svobody. Pouze v případě, že by tímto aktem ‚řízení‘ bylo rozhodováno o právu či povinnosti odsouzeného, na které je za splnění zákonných podmínek právní nárok, vystupovala by v konkrétní věci Vězeňská služba či její složka jako správní orgán ve smyslu s. ř. s.“* Na základě těchto závěrů lze tedy dovodit, že existují dva z pohledu správního soudnictví relevantní způsoby působení Vězeňské služby na odsouzené osoby: jeden ve sféře veřejné správy, v jehož rámci Vězeňská služba vystupuje v postavení správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., druhý pak ve sféře řízení odsouzených individuálními pokyny a

rozkazy Vězeňské služby, v níž není rozhodováno o právech či povinnostech odsouzeného. V rámci první sféry takového působení lze pak ještě rozlišovat, zda v konkrétním případě dochází k vydávání správních rozhodnutí dle definice obsažené v § 65 s. ř. s., nebo jde o jiný typ působení, který bude moci být klasifikován jako zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. V intencích závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 As 25/2012-33, je pak nutno otázku, zda v daném případě bylo vydáno rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. zkoumat optikou aktu, kterým byl odsouzený vyřazen z výstupního oddílu.

32. Ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. zní: „*Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*“ Z tohoto ustanovení se tedy podávají následující znaky soudně v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí přezkoumatelného rozhodnutí: 1) jde o úkon správního orgánu, 2) zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Z kontextu úpravy obsažené v s. ř. s. se pak dále podává, že se 3) musí současně jednat o úkon vydaný v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a 4) se musí tento úkon týkat veřejných subjektivních práv a povinností ve smyslu § 2 s. ř. s. Jakkoli je možno i na základě těchto kritérií konstruovat jak čistě formální, tak čistě materiální pojetí rozhodnutí, judikatura se jednoznačně přiklonila ke kombinaci obou těchto přístupů v pojetí materiálně-formálním. V něm jsou rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. od zásahů podle § 82 s. ř. s. odlišována jednak prostřednictvím formálních znaků, jimiž jsou a) předepsaná formalizovaná podoba dotčeného aktu, b) stanovení určité minimální procedury vedoucí k jeho vydání, c) povinností oznámit tento akt stanoveným způsobem svému adresátu a d) o průběhu procesu se vede správní spis nebo alespoň jistá dokumentace. Tato kritéria byla dovozena zejména judikaturou Nejvyššího správního soudu, za všechny srovnej např. usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41.
33. Soud tato hlediska v nyní projednávané věci aplikoval na akt, kterým bylo rozhodnuto o vyřazení žalobce z výstupního oddílu Věznice Ostrov, který si ke svému rozhodnutí obstaral. Jak se podává ze sdělení žalované, o jeho vydání nebyl veden žádný správní spis. Celé rozhodnutí včetně jeho kreace je zachyceno na jediném listu nazvaném „*Návrh na vyřazení odsouzeného z výstupního oddílu*“. Poté jsou v něm uvedeny žalobcovy identifikační údaje a sdělení vychovatelky L. V. o důvodech vznášeného návrhu, tedy o nestandardním vztahu žalobce k její osobě. Následuje část nazvaná „*Stanovisko odborné komise pro vyřazení z výstupního oddílu*“, jejímž obsahem jsou vyjádření dvou speciálních pedagogů, psychologa a vychovatele výstupního oddílu (samotné L. V.) k podanému návrhu, a to pouze v podobě zaškrtnutí příslušné části předtištěného pole „ano – ne“ a podpisu. Po této části následuje „*Rozhodnutí o návrhu o vyřazení*“, v níž ředitel věznice opět toliko zaškrtnutím příslušné části předtištěného pole „schvaluji – neschvaluji“ a připojením podpisu projevuje svou vůli ohledně návrhu. Poslední částí je zachycení seznámení žalobce s rozhodnutím.
34. Jak už bylo výše řečeno, na zařazení do výstupního oddílu nemá odsouzený právní nárok. Jedná se o fakultativní nástroj působení na odsouzené, a to v rámci jejich postupné adaptace na život na svobodě. Ze shora citované právní úpravy vyplývá, že odsouzené na výstupní oddělení zařazuje ředitel věznice na návrh odborných zaměstnanců (§ 12 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody); stejným

způsobem jsou odsouzení i z výstupního oddílu vyřazováni, což je případ žalobce. Právní úprava tedy nepočítá s žádným formalizovaným procesem takového rozhodování, předpokládá toliko návrh odborných zaměstnanců a rozhodnutí ředitele, aniž by se počítalo s jeho jakýmkoliv projednáním s odsouzeným, dokazováním atp. Právě to, že jde o specifický prostředek působení na odsouzené, se přitom odráží i v jeho formě, když rozhodnutí o zařazení či vyřazení odsouzeného vychází výlučně z odborných hledisek, k nimž slouží stanovisko odborné komise, nejsou tedy zohledňována žádná hlediska právní, neboť zákonem ani podzákoným právním předpisem nejsou právní hlediska, jejichž posouzením by mělo dojít k rozhodnutí o zařazení či vyřazení odsouzeného, vůbec předepsána, možné důvody vyřazení odsouzeného z výstupního oddílu jsou toliko na podzákonné úrovni demonstrativně vypočtena v nařízení Generálního ředitele Vězeňské služby č. 68/2013, o činnosti výstupních oddílů. Předepsáno rovněž není ani samotné seznámení odsouzeného s důvody (zvažování) takového kroku, jeho podpis pod rozhodnutím slouží toliko jako formální zachycení komunikace příslušného rozhodnutí, nemá však žádné procesní následky, odsouzený nemá ani možnost proti rozhodnutí brojit opravným prostředkem. Konečně, právem není upravena ani samotná podoba rozhodnutí, toto rozhodnutí nemá žádné formalizované části, neobsahuje výrok ani odůvodnění; co je jím rozhodnuto, vyplývá toliko z jeho obsahu a projevu vůle ředitele věznice; odůvodnění pak zcela chybí, patrný je pouze úsporně popsáný důvod k podání návrhu. Zda se tyto důvody podařilo prokázat či v jaké míře, z obsahu tohoto aktu nelze určit, stejně jako to, zda vzal ředitel věznice do úvahy i nějaká jiná hlediska, a pokud ano, pak jaká.

35. Z výše uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí ředitele věznice o vyřazení odsouzeného z výstupního oddílu nesplní minimální formální kritéria, která je nutno klást na rozhodnutí soudně přezkoumatelné v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. Naopak, splněna jsou zákonná kritéria zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., podle něhož: *„Každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“* Ačkoliv, jak už soud konstatoval, je sice pravdou, že na zařazení do výstupního oddílu nemá odsouzený ze zákona právo, je-li už jednou na tento oddíl zařazen a má z něj být vyřazen, není možné akceptovat, aby se tak právě s poukazem na nenárokovost tohoto zařazení, dělo bez jakéhokoli prostředku obrany. Nelze totiž přehlédnout, že vyřazení z výstupního oddílu vskutku může mít pro odsouzeného negativní právní následky. Nejde přitom jen o to, že v dedikovaném výstupním oddílu panují nepochybně příznivější podmínky pro adaptaci odsouzeného na život na svobodě, než které může nabídnout jen pouhá úprava programu zacházení podle shora citovaného § 41 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, ale i zohlednění takového kroku v rámci rozhodování příslušného soudu např. o podmíněném propuštění dle § 331 a násl. zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu apod. Hlediska efektivní ochrany tak vedou Krajský soud v Plzni k závěru, že rozhodnutí o vyřazení odsouzeného z výstupního oddílu věznice může představovat potenciální nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., a je možno se proti němu dobrat ochrany právě prostředky řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu. Soudy ve správním soudnictví ostatně již jako zásahy přezkoumávají i jiná obdobná rozhodování ve věcech režimu výkonu trestu odnětí svobody (např. rozhodnutí o přemístění do jiné věznice, k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2020, č. j. 4 As 193/2020-26).

b) Tvrzeň nezákonnost zásahu

36. Důvodnost své žaloby opírá žalobce ve zkratce jednak o to, že mu nebylo umožněno se k důvodům jeho vyřazení z výstupního oddílu Věznice Ostrov vyjádřit, jednak v tom, že k jeho vyřazení nebyly věcné důvody, resp. ty důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, neobstojí.

b) 1. procesní námitka

37. Nejprve se soud v logice věci zabýval onou, ze své povahy procesní námitkou, totiž že se žalobce neměl možnost k důvodům svého vyřazení z výstupního oddílu věznice vyjádřit. Tato námitka není důvodná.
38. V návaznosti na to, co soud uvedl shora k charakteru rozhodování o vyřazení z výstupního oddílu, je třeba znovu zopakovat, že tu nejde o rozhodnutí ve formálním režimu správního řízení, a proto nelze bez dalšího požadovat, aby v jeho rámci plněny i ty požadavky, které jsou popřípadě i běžnou součástí správních řízení, jako je např. právě i požadavek na vyjádření se k věci před rozhodnutím. Postup žalované při vyřazení žalobce z výstupního oddílu Věznice Ostrov nadto přesně odpovídal stanovené právní úpravě. Ta nevyžaduje, aby byly důvody pro takový krok odsouzenému formálně předestřeny k vyjádření, ba ani nevyžaduje, aby s ním byly jakkoli jinak konzultovány. Ze shora citované právní úpravy obsažené v § 74 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody plyne, že rozhodování o zařazování odsouzených osob do výstupního oddílu je pravomocí ředitele příslušné věznice (z toho lze dovodit, že jí je tedy i vyřazování odsouzených z výstupního oddílu, jak ostatně plyne i z interního předpisu Generálního ředitele Vězeňské služby); na tuto úpravu pak navazuje Provozní řád výstupního oddílu Věznice Ostrov, který v čl. 4 odst. 1 stanoví, že takové rozhodnutí ředitel věznice přijímá na základě doporučení odborné komise po pečlivém zvážení všech okolností, přičemž v odstavci druhém pak tentýž článek vypočítává důvody, které k vyřazení odsouzeného mohou vést. Jde tedy o to, že rozhodnutí ředitele věznice není založeno na jeho možné libovůli, ani jen na jeho vlastním úsudku, ale vychází ze stanoviska odborných zaměstnanců věznice.
39. Tyto požadavky byly v projednávané věci splněny. O žalobcově vyřazení z výstupního oddílu rozhodl ředitel žalované na návrh odborného zaměstnance, L. V., která jej odůvodnila opakovaným obtěžujícím jednáním žalobce, jež konstituovalo porušení stanoveného programu speciálního zacházení a porušení předpisů upravujících chování odsouzených zařazených ve výstupním oddílu. Tento návrh byl podroben stanovisku odborné komise pro vyřazení z výstupního oddílu složeného ze speciálního pedagoga, sociálního pracovníka, psychologa a vychovatele, přičemž tato komise zaujala ve věci jednomyslné stanovisko, když návrh na vyřazení žalobce z výstupního oddílu doporučila řediteli Věznice Ostrov ke schválení.
40. Nadto je třeba uvést, že z listin, které soud provedl během jednání k důkazu, se jednoznačně podává, že žalobce o tom, že jeho jednání vůči L. V. je považováno za závadné a nesouladné s normami upravujícími chování odsouzených ve výstupním oddílu, věděl. Ze záznamů obsažených ve Vězeňském informačním systému, které soud v rámci jednání četl k důkazu, vyplývá, že žalobcovo závadové jednání ve vztahu především k L. V. počalo již 11. 6. 2020 a dále se stupňovalo, až vyústilo v podání návrhu na jeho vyřazení z výstupního oddílu, resp. v rozhodnutí o vyřazení z tohoto oddílu. Soud neshledal žádný důvod považovat tyto záznamy za nevěrohodné, jak namítal žalobce, neboť nespátřuje žádný důvod, proč by odborní zaměstnanci Věznice Ostrov měli jejich obsah zkreslovat.

Navíc nelze přehlédnout, že tyto záznamy korespondují i s dalšími k důkazu provedenými listinami (kopie samotných dopisů, které žalobce L. V. adresoval, úřední záznam L. V. ze dne 23. 7. 2020) a koneckonců rovněž odpovídá jednání, kterého se žalobce dopustil již ve věznici Rapotice a kvůli němuž byl následně přemístěn právě do Věznice Ostrov, neboť, jak se podává z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2020, č. j. 4 As 193/2020-26, i tehdy se jednalo o případ nevhodného chování vůči speciální pedagožce, které žalobce adresoval nevhodné písemnosti.

41. Konečně je pak ze samotného rozhodnutí o žalobcově vyřazení z výstupního oddílu patrné, že se samotným rozhodnutím, stejně jako s jeho důvody, byl žalobce seznámen dne 29. 7. 2020, přičemž uvedl, že s důvody tohoto rozhodnutí nesouhlasí; i z toho je zřejmé, že mu musely být zjevné, jinak by postrádala smysl jeho poznámka, že s nimi nesouhlasí.
42. Soud tedy shrnuje, že součástí rozhodování o vyřazení odsouzeného (a tedy ani žalobce) z výstupního oddílu není formální zachycení jeho vyjádření k důvodům, kterými je návrh na vyřazení odůvodněn, tím méně pak povinnost ředitele věznice takové případně zachycené vyjádření a v něm snad obsažené námitky vypořádávat. Žalobce pak byl s důvody svého vyřazení z výstupního oddílu seznámen v rámci jeho obeznámení s rozhodnutím ředitele Věznice Ostrov dne 29. 7. 2020. Jelikož se v dané věci prokazatelně jednalo o výsledek delší dobu trvajících žalobcových projevů neslučitelných s chováním odsouzeného ve výkonu trestu odnětí svobody (o tom viz dále), musel si žalobce nepochybně být vědom, že pokračování v takovém jednání může pro něj znamenat i důvod pro jeho vyřazení z výstupního oddílu věznice.

b) 2. hmotněprávní námitka

43. Pokud jde o námitku věcnou, v níž žalobce tvrdí, že k jeho vyřazení nebyly dány důvody, soud se, jak plyne ze shora uvedeného, především neztotožňuje s žalobcovým tvrzením, že byl z výstupního oddílu vyřazen zcela bez vysvětlení. Žalobci byly důvody, pro které bylo rozhodnuto o jeho vyřazení z výstupního oddílu, intimovány nejpozději dne 29. 7. 2020, kdy mu bylo toto rozhodnutí v písemné formě předloženo. Ze stejného data pochází i jeho vyjádření na listinu připojené, podle něhož s těmito důvody nesouhlasí. V tomto žalobním bodu tedy žalobce přímo odporuje svému vyjádření zachycenému na samotném rozhodnutí; neznal-li by žalobce skutečně důvody, pro které byl z výstupního oddílu vyřazen, nemohl by s nimi ani nesouhlasit.
44. Rovněž ze zápisu o pohovoru se žalobcem uskutečněného dne 26. 8. 2020, tedy zhruba měsíc po jeho vyřazení z výstupního oddílu, je patrné, že žalobce si důvodů, které k jeho vyřazení vedly, vědom byl, byť je ve svém vyjádření bagatelizoval coby literární činnost, kterou plánuje publikovat po svém propuštění na svobodu. Soud navíc nepřehlédl, že žalobcovo vyřazení z výstupního oddílu věznice nepřišlo coby pomyslný blesk z čistého nebe, neboť z úředního záznamu žalované ze dne 23. 7. 2020 vyplývá, že „*projevy s prvky manipulativního jednání a chování*“ se u něj vyskytovaly již delší dobu, přičemž jeho usměrňování je neúčinné, nevhodné chování pokračuje a stupňuje se. K důkazu byl soudem rovněž proveden soupis negativních poznatků k chování žalobce vypracovaný žalovanou dne 26. 11. 2020, z něhož vyplývá, že žalobce nevhodně komunikoval s L. V. již od června 2020, v průběhu července 2020 se pak jeho negativní činnost intenzifikovala (v soupisu se hovoří o projevech stalkingu). Táž zjištění pak vyplývají i z úředního záznamu žalované zpracovaného dne 23. 7. 2020 L. V., v němž je popisováno žalobcovo nestandardní chování již od února 2020. Dne 21. 7. 2020 pak L. V. od žalobce obdržela první písemné sdělení, dne 23. 7. 2020 pak další.

45. Z těchto písemných vzkazů vyplývá, že žalobce v nich kladně hodnotí vzhled L. V., činí jí nabídky na poskytování masáží, vyjadřuje se k její přitažlivosti apod. Žalobce takto jednal vůči zaměstnankyni Vězeňské služby ve věznici, tedy v prostředí, které je velice striktně vázáno celou řadou formálních pravidel přísně zavazujících jak vězně, tak i zaměstnance Vězeňské služby, a to za účelem zákonného zajištění řádného provozu věznice a výkonu trestu v ní umístěných odsouzených. Žalobcovým tvrzením, že písemné vzkazy byly součástí jeho literární tvorby inspirované L. V., soud nepřisvědčil, neboť samotný obsah těchto písemností zcela zjevně vychází a reaguje na realitu života ve Věznici Ostrov a vztahuje se právě k vychovateli L. V.
46. V žalobcově případě se navíc, jak už bylo uvedeno, jednalo o recidivu takového jednání, neboť materiálně shodné činnosti se dopustil i ve vztahu ke speciální pedagožce Vězeňské služby působící ve Věznici Rapotice, což vyústilo v jeho přemístění do Věznice Ostrov. Rovněž i v projednávaném případě žalobce předával tyto své písemné vzkazy L. V. poté, co byl nejpozději dne 22. 7. 2020 upozorněn na respektování hranic vztahu k pracovníkům odborného zacházení, což vyplývá ze záznamu provedeného téhož dne ve Vězeňském informačním systému. Hned následující záznam ve Vězeňském informačním systému ze dne 23. 7. 2020 pak svědčí o tom, že *„usměrňování odsouzeného se jeví neúčinné, ve svém jednání pokračuje (...)“*.
47. Za takové situace není možno než dovodit, že i v rámci svého umístění ve Věznici Ostrov žalobce svým jednáním porušoval výše citované ustanovení § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, když nerespektoval pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby, neboť přes opakované pokyny a výzvy, aby ustal s pokusy o navazování nestandardních vztahů s vychovatelkou L. V., v tomto svém jednání pokračoval i zasláním dvou písemných vzkazů, jejichž obsah je v prostředí výkonu trestu odnětí svobody mezi odsouzeným a zaměstnancem Vězeňské služby neakceptovatelný.
48. Nelze tedy přisvědčit žalobní argumentaci, že žalobce byl fakticky vzorovým vězněm; toto tvrzení neobstojí již při porovnání jednání potenciálního vzorového vězně a jednání žalobce, kterého se dopustil ve Věznici Rapotice. Jednáním, které nakonec vedlo k jeho vyřazení z výstupního oddílu Věznice Ostrov, pak žalobce rovněž nenaplňoval představy o chování vzorového vězně. Soud přitom nepochybně jiné žalobcovy aktivity, které uváděl v rámci jednání; tyto aktivity, které naplňovaly účel výkonu trestu a respektovaly zákonný rámec chování odsouzeného ve výkonu trestu, však nemohou pomyslně vyvážit ta jednání, pro která byl žalobce nakonec vyřazen z výstupního oddílu věznice.
49. Soud tedy uzavírá, že žalobce byl z výstupního oddílu Věznice Ostrov vyřazen důvodně. Ani tato jeho žalobní námitka tedy nebyla shledána opodstatněnou.

Závěr, náklady řízení a odměna zástupce

50. Jelikož soud oba okruhy námitek, o které žalobce opíral svou zásahovou žalobu, shledal nedůvodnými, žalobu rovněž jako celek ve smyslu § 87 odst. 3 s. ř. s. výrokem I. tohoto rozsudku zamítl.
51. Výrok II. se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalovaná žádné důvodné vynaložené náklady nad rámec výkonu její činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
52. Výrokem III. byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování ve smyslu § 9 odst. 4 písm. d) zákona č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátu za

poskytování právních služeb (advokátní tarif) za 5 úkonů právní služby po 3 100 Kč za úkon, tj. 15 500 Kč [*převzetí a příprava zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b), písemné podání - doplnění žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d), porada s klientem dle § 11 odst. 1 písm. c), 2 úkony za účast na jednání za každé započaté 2 hodiny dle § 11 odst. 1 písm. g)*] - a 5 tzv. režijních paušálů po 300 Kč, tj. 1 500 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Soud ustanovenému zástupci rovněž přiznal náhradu za promeškaný čas ve výši 400 Kč (za celkem čtyři započaté půlhodiny dle § 14 odst. 1 a odst. 3 advokátního tarifu) za dvakrát absolvovanou cestu z Karlových Varů do Věznice Horní Slavkov realizovaných za účelem porady se žalobcem ve dnech 4. 12. 2020 a 23. 4. 2021. Soud v této souvislosti rovněž přiznal dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu dvakrát cestovní náhradu výši 238 Kč za cestu z Karlových Varů (sídlo advokátní kanceláře zástupce) do Věznice Horní Slavkov a zpět (tj. v celkové výši za obě cesty 476 Kč), a to při celkové délce jedné cesty 41,4 km, vykonané os. automobilem tov. značky Ford Mondeo s kombinovanou spotřebou 4,9 l motorové nafty na 100 km při náhradě 5,76 Kč za 1 km. Ustanovený zástupce nepožadoval cestovní náhradu a náhradu za promeškaný čas na soudním jednání konaném dne 27. 4. 2021. Ustanovenému zástupci tak soud přiznal celkem odměnu ve výši 17 876 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 27. dubna 2021

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu